

CONTE: El gegant egoista

Tots els vespres en tornar del col·legi uns nois tenien el costum d'anar a jugar al jardí del gegant. Era un gran jardí solitari, amb una gespa verda i suau. Brillaven aquí i allà boniques flors sobre el terra, i hi havia dotzenes de presseguers que a la primavera es cobrien amb una delicada floració blanca i rosada i que, a la tardor, donaven bells fruits.

Els pardals, posats sobre les branques, cantaven tan deliciosament, que els noiets interrompien habitualment els seus jocs per a escoltar-los.

-Què feliços som aquí! -es deien els uns als altres.

Un dia va tornar el gegant. Havia anat a visitar al seu amic l'ogre de Cornualles, anant a viure per set anys a casa seva. Al cap de set anys havia dit tot el que havia de dir, perquè la seva conversa era limitada, i va decidir tornar al seu castell.

En arribar, va veure als noiets que jugaven al seu jardí.

-Què hi feu aquí? -els va cridar amb veu agra.

I els xiquets van fugir.

-El meu jardí és per a mi només -va prosseguir el gegant-. Tots han d'entendre-ho així, i no permetré que ningú que no sigui jo s'hi esbargeixi.

Llavors el va encerclar amb un alt mur i va posar el següent cartell: Queda prohibida l'entrada, sota les penes legals corresponents.

Era un gegant egoista.

Els pobres noiets no tenien ja lloc d'esbarjo.

Van intentar jugar a la carretera; però era plena de pols, tota plena de pedres esmolades, i no els agradava.

Van agafar el costum de passejar-se, una vegada acabades les seves classes, al voltant de l'alt mur, per a parlar del bell jardí que hi havia a l'altre costat.

Llavors va arribar la primavera i a tot el país van haver-hi pardals i floretes.

Només el jardí del gegant egoista continuava sent hivern.

Els pardals, desde que no hi havia noiets, no tenien interès a cantar i els arbres s'oblidaven de florir.

Una vegada una bonica flor va alçar el seu cap sobre la gespa; però en veure el cartell es va entristir tant pensant en els noiets, que es va deixar caure a terra, tornant-se a dormir.

Els únics que es van alegrar van ser el gel i la neu.

-La primavera s'ha oblidat d'aquest jardí -exclamaven- Gràcies a això anem a viure-hi tot l'any.

La neu va estendre el seu gran mantell blanc sobre la gespa i el gel va revestir de plata tots els arbres.

Llavors van invitar al vent del Nord a què vingués a passar una temporada amb ells.

El vent del Nord va acceptar i va vindre. Estava embolicat en pells. Bramava durant tot el dia pel jardí, derrocant a cada moment ximeneres.

-Aquest és un lloc deliciós -deia- Invitem també a la calamarsa

I va arribar així mateix la calamarsa.

Tots els dies, durant tres hores, tocava el tambor sobre la sostrada del castell, fins que va trencar moltes pissarres. Llavors es va posar a donar voltes al voltant del jardí, tan ràpid com va poder. Anava vestida de gris i el seu alé era de gel.

-No comprenc per què la primavera triga tant a arribar -deia el gegant egoista quan mirava per la finestra i veia el seu jardí blanc i fred-. Tant de bo canviï el temps!

Però la primavera no arribava ni l'estiu tampoc.

La tardor va portar fruits d'or a tots els jardins, però no en va donar cap al del gegant.

-És massa egoista -va dir.

I era sempre hivern a casa del gegant, i el vent del Nord, la pedra, el gel i la neu dansaven emmig dels arbres.

Un matí el gegant, gitat en el seu llit, però despert ja, va sentir una música deliciosa. Va sonar tan dolçament als seus oïdes, que va imaginar-se que els músics del rei passaven per allí.

En realitat, era un passerell que cantava davant de la seva finestra; però com no havia sentit a un pardal al seu jardí des de feia molt de temps, li va semblar la música més bella del món.

Llavors la pedra va deixar de ballar sobre el seu cap i el vent del Nord de rugir. Un perfum deliciós va arribar fins a ell per la finestra oberta.

-Crec que ha arribat a la fi la primavera -va dir el gegant.

I botant del llit va abocar-se per la finestra i va mirar. Què va ser el que va veure?

Perquè va veure un espectacle extraordinari.

Per una bretxa oberta en el mur, els noiets havien lliscat al jardí encimbellant-se a les branques. Sobre tots els arbres que aconseguia veure hi havia un noiet, i els arbres se sentien tan feliços de sostenir

novament als noiets, que s'havien cobert de flors i agitaven graciosament els seus braços sobre els caps dels nens.

Els pardals voletejaven cantant amb delícia, i les flors reien aixecant els seus caps sobre la gespa.

Era un bonic quadre.

Només en un racó, en el racó més apartat del jardí, seguia sent hivern.

Allí es trobava un nen molt petit. Tan petit era, que no havia pogut arribar a les branques de l'arbre i es passejava al seu voltant plorant amargament.

El pobre arbre estava encara cobert de gel i de neu, i el vent del Nord bufava i rugia per sobre d'ell.

Puja ja, noi -deia l'arbre.

I li allargava les seves branques, inclinant-se tot el que podia, però el noiet era massa petit.

El cor del gegant es va entendre en mirar cap a fora.

«Què egoista he estat! -va pensar-. Ja sé per què la primavera no ha volgut venir aquí. Vaig a col·locar a aquell pobre petitó sobre la copa de l'arbre, després tiraré el mur, i el meu jardí serà ja sempre el lloc d'esbarjo dels petits.»

Estava verdaderament penedit del que havia fet.

Llavors va baixar les escales, va obrir novament la porta i va entrar en el jardí.

Però quan els xiquets el van veure, es van quedar tan aterrits que van fugir i el jardí es va quedar una altra vegada hivernal.

Únicament el noiet més petit no havia fugit perquè els seus ulls estaven tan plens de llàgrimes que no el va veure venir.

I el gegant va lliscar fins a ell, el va agafar afectuosament amb les seves mans i el va posar sobre l'arbre.

I l'arbre immediatament va florir, els pardals van venir a posar-se i a cantar sobre ell i el noiet va estendre els seus braços, va rodejar amb ells el coll del gegant i el va besar.

I els altres noiets, veient que ja no era roí el gegant, es van acostar i la primavera els va acompanyar.

-Des d'ara aquest és el vostre jardí, petitons -va dir el gegant.

I agafant un martell molt gran, va tirar abaix el mur.

I quan els llauradors van anar al migdia a mercat, van veure el gegant jugant amb els nens en el jardí més bell que es pugui imaginar.

Van estar jugant durant tot el dia, i a la nit van anar a dir adéu al gegant.

-Però on està el vostre company? -els va preguntar-. Aquell noi que vaig pujar a l'arbre?

A ell era a qui estimava més el gegant, perquè l'havia abraçat i besat.

-No ho sabem -van respondre els xiquets-; se n'ha anat.

-Digueu-li que vingui demà sense falta -va respondre el gegant.

Però els noiets van contestar que no sabien on vivia i fins llavors no l'havien vist mai.

I el gegant es va quedar molt trist. Tots els vespres a la sortida del col·legi venien els nois a jugar amb el gegant, però aquest ja no va tornar a veure el petitó a qui volia tant. Era molt bondadós amb tots els xiquets, però trobava a faltar al seu primer amigueta i parlava d'ell amb freqüència.

-Com m'agradaria veure'!! -solia dir.

Van passar els anys i el gegant va envellir i va anar debilitant-se. Ja no podia prendre part en els jocs; romania assegut en una gran butaca veient jugar als noiets.

-Tinc moltes flors belles -deia-; però els noiets són les flors més belles.

Un matí d'hivern, mentre es vestia, va mirar per la finestra.

Ja no detestava l'hivern; sabia que no és sinó el son de la primavera i el repòs de les flors.

De sobte es va fregar els ulls, atònit, i va mirar amb atenció.

Realment era una visió meravellosa. En un extrem del jardí hi havia un arbre quasi cobert de flors blanques. Les seves branques eren totes d'or i penjaven d'elles fruits de plata; sota aquell arbre estava el petitó que estimava tant.

El gegant es va precipitar per les escales ple d'alegria i va entrar en el jardí. Va córrer per la gespa i es va acostar al noiet. I quan va estar al costat d'ell, la seva cara va enrogir de còlera i va exclamar:

-Qui s'ha atrevit a ferir-te?

En les palmes de la mà del xiquet i en els seus peuetes es veien els senyals sagnants de dos claus.

-Qui s'ha atrevit a ferir-te? -va cridar el gegant- digues-m'ho. Aniré a agafar la meva espasa i el mataré

-No -va respondre el noiet-, aquestes són les ferides de l'Amor.

-I qui és aquest? -va dir el gegant.

Un temor respectuós el va envair, fent-lo caure de genolls davant del petitó.

I el xiquet va somriure el gegant i li va dir:

-Em vas deixar jugar una vegada en el teu jardí. Avui vindràs amb mi al meu jardí, que és el Paradís.

I quan van arribar els noiets aquell vespre van trobar el gegant estès, mort, sota l'arbre, tot cobert de flors blanques.

Contesteu aquestes preguntes sobre el conte:

<http://www.xtec.es/crp-baixllobregat6/mesv/lectures/wilde/acti1wilde.htm>

Podeu consultar aquests enllaços sobre el conte:

<http://www.totcontes.com/view.php?p=C:gegantegoista>

http://www.edu3.cat/Edu3tv/Fitxa?p_id=7868&p_num=3

http://www.unamadecontes.cat/demo/show_video/15

Feu un breu relat sobre el conte que heu llegit